

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли правото на ЕС, и по-специално разпоредбите на член 4, параграф 3 ДЕС във връзка с член 325 ДФЕС и с Директива 2006/112/ЕО ⁽¹⁾, които предвиждат задължение на държавите членки за уеднаквяване на политиките на санкции, да се тълкува в смисъл, че не допуска приемането на национална разпоредба, която криминализира невнасянето на ДДС над определен паричен праг, който е по-висок от прага за криминализиране на неплащането на прекия данък върху доходите?
- 2) Трябва ли правото на ЕС, и по-специално разпоредбите на член 4, параграф 3 ДЕС във връзка с член 325 ДФЕС и [с] Директива 2006/112/ЕО, които налагат на държавите членки задължението да предвидят ефективни, възпиращи и съразмерни санкции с цел защита на финансовите интереси на ЕС, да се тълкува в смисъл, че не допуска приемането на национална разпоредба, която изключва възможността да се наложи наказателна санкция на обвиняемия (независимо дали е управител, законен представител, лице, упълномощено да изпълнява функции с данъчно значение, тоест съучастник в нарушението), когато свързаното с него образуване с юридическа правосубектност е платило със задължение данъка и длъжните административни санкции във връзка с ДДС, въпреки че вече е направена данъчна проверка, повдигнато е обвинение, делото е предадено на съда, открита е състезателната фаза на производството, но не е проведено съдебното заседание по същество, в система, която не налага на горепосочения управител, на законния представител или на упълномощеното от тях лице и съучастник в нарушението никаква друга санкция, дори и административна?
- 3) Трябва ли понятието „нарушение с измамна цел“, уредено в член 1 от Конвенцията „PIF“, да се тълкува в смисъл, че в обхвата му попада и хипотезата на невнасяне, на частично или забавено внасяне на данъка върху добавената стойност, и следователно задължава ли член 2 от посочената конвенция държавата членка да наказва с лишаване от свобода невнасянето, частичното или забавеното внасяне на ДДС на стойност над 50 000 EUR?

При отрицателен отговор се поставя въпросът дали изискването на член 325 ДФЕС, който задължава държавите членки да налагат възпиращи, съразмерни и ефективни санкции, включително наказателни, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която освобождава от наказателна и административна отговорност управителите и законните представители на юридическите лица или упълномощените от тях за изпълняване на определени функции лица и съучастниците в нарушението за невнасянето, частичното или забавеното внасяне на ДДС на стойност, която превишава 3 или 5 пъти определените минимални прагове в случай на измама, в размер на 50 000 EUR?

⁽¹⁾ Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, 11.12.2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7, Поправка ОВ L 74, 19.3.2011 г., ОВ L 249, 14.9.2012 г., ОВ L 323, 9.12.2015 г.).

Жалба, подадена на 13 ноември 2015 г. от Alain Laurent Brouillard срещу решението, постановено от Общия съд (девети състав) на 14 септември 2015 г. по дело T-420/13, Brouillard/Съд на Европейския съюз

(Дело C-590/15 P)

(2016/C 048/19)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Alain Laurent Brouillard (представител: P. Vande Castele, адвокат)

Друга страна в производството: Съд на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

— Да се обяви жалбата за основателна и да се отмени решението от 14 септември 2015 г. (T-420/13);

- да се отменят писмата от 5 юни 2013 г., с които Съдът на Европейския съюз е поканил IDEST Communication SA, от една страна, да представи оферти в процедура за възлагане на обществена поръчка чрез договаряне с цел сключване на рамкови договори за превод на юридически текстове от някои официални езици на Европейския съюз на френски език (ОВ S 47-075037, 2013 г.), и от друга страна, да потвърди, че жалбоподателят няма да бъде нает в предоставянето на услугите, за които се отнася поръчката.

Основания и основни доводи

1. В рамките на предоставянето на услугите за превод Съдът на Европейския съюз е приел, че жалбоподателят не може да бъде приет като подизпълнител на основание, че „[...] дипломата [който той е] получил от университета в Поатие (магистър по право, икономика, управление, с професионална насоченост, оценка по частно право, специалност юрист лингвист), макар и да представлява диплома за магистратура от ниво 2, не отговаря на пълно обучение по право“ и че „тази преценка съответства на постоянна практика на отдела за преводи на френски език, който счита, че обучението за „juriste-linguiste“, предлагано в университета в Поатие (master 2) не е обучение по право, отговарящо на изискванията в точка III.2.1 от обявлението за обществена поръчка“, като е уточнено, че „[н]ачинът на получаване на дипломата („VAE“, тоест валидиране на придобития професионален опит) няма никакво отражение върху преценката“.
2. Жалбоподателят изтъква неспазване на общите принципи за равенство, свобода на установяване, свободно движение на работниците, свободно предоставяне на услуги, на принципа на пропорционалност, на членове 14, 15, 16, 20, 21, 51 и 52 от Хартата на основните права на Европейския съюз, на членове 45, 49, 51, 56 и 57 от Договора за функционирането на Европейския съюз, на правото на образование и обучение, както и грешка при прилагането на правото и злоупотреба с право.
3. Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото като е счел, че няма „нарушение“ на горепосочените права и свободи. Грешката при прилагането на правото е доказана в още по-голяма степен, доколкото жалбоподателят е притежател на дипломи, които го насочват по естеството си, дори по същността си, към предоставянето на услуги за правен превод. Съдът също е „нарушил“ най-малкото правото на жалбоподателя да се ползва от университетското обучение като юрист и преводач.
4. Общият съд е допуснал също грешка при прилагане на правото и е нарушил правото на Съюза, като е приел, че възложителят не бил задължен да прави сравнение с мотив, че Директива 2005/36 ⁽¹⁾ не е приложима и че следователно „жалбоподателят не можел да се основе на съдебната практика относно признаването на дипломи, за да изтъкне, че в случая Съдът е трябвало да отчете другите квалификации и опит, с които той разполага“.
5. Общият съд е допуснал друга грешка при прилагане на правото, като е приел, че възложителят правилно не е взел предвид дипломата „master en droit“ (Voc + 5), издадена във Франция, при това „отчитайки различните дипломи, съществуващи в Белгия и Франция преди и след реформата от 2004 г. за хармонизиране на дипломите за висше образование в Европа“.
6. Нарушаването на горепосочените основни свободи и общи принципи на правото на Съюза, взети поотделно или в комбинация с принципа на пропорционалност, е резултат и от това, че изключването на жалбоподателя е било решено без да се вземат предвид всички негови дипломи, удостоверения и други звания, и неговия релевантен професионален опит и без да се сравнят университетските и професионални квалификации, за които той представил документи, с изискваните в спецификацията.

⁽¹⁾ Директива 2005/36/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 септември 2005 година относно признаването на професионалните квалификации (ОВ L 255, стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 8, стр. 3).